

Kl. 16.35

Lad os tage Farumsagen. Allerede i foråret 2002, altså for 2 år siden, blev det konstateret, at et flertal her i Folketinget ønskede en bred undersøgelse af Farumsagen. Der var mange principielle indvendinger; man sagde, at det bl.a. ville give konflikter i forbindelse med den straffesag, der samtidig var bebudet mod borgmester Peter Brixtofte. I øvrigt har disse indvendinger vist sig ikke at have megen substans, for så vidt jeg kan vurdere, er der overhovedet intet overlap mellem det arbejde, det er hensigten at Farumkommissionen skal udføre, og den straffesag, som pågår i øjeblikket.

Men det, der er utilfredsstillende, er altså, at fra det tidspunkt, hvor man ved i Justitsministeriet, at undersøgelsen kommer, fordi et flertal i Folketinget har sagt, at nu skal der være en undersøgelse, går der år og dag, hvis jeg må bruge det gamle danske udtryk. Ifølge lovforslaget meddeler man, at man tidligst begynder at starte afhøringerne i eftersommeren, altså august-/september 2004, og det vil altså sige, at først over 2 år efter, at Folketingets flertal har manifesteret sig, kan man komme i gang med afhøringerne.

Der tales meget om konsekvens osv., og at vi skal have et retssystem, man kan have tillid til, og som fungerer. Dette her er totalt utilfredsstillende, det er også utilfredsstillende for de mennesker, som bliver omfattet af undersøgelsen, at der skal gå så lang tid, og derfor er jeg nødt til at sige til justitsministeren – og efter hvad jeg har forstået, dækker det også meningen hos de øvrige ordførere på forslaget – at vi finder det, som er sket, klart utilfredsstillende.

Jeg må bede ministeren om, at når der foreligger den slags sager – og ikke mindst sager, hvor ministeren ikke selv er en del af flertallet, men hvor der er tale om et flertal uden om justitsministeren – handler ministeriet med det engelske revisorudtryk, som nu er blevet berømt, nemlig »due diligence« – altså rettidig omhu – og indskærper over for domstolene, at sagen er højt prioriteret, og også gør det over for de erhverv, som typisk leverer sagkyndige, hvis det er det, der er problemet. Det kan ikke give andet end en lidt dårlig smag i munden at se, hvor hurtigt det kan gå, selv om der er problemer med tidsforbruget, når regeringen selv er interesseret i at få en undersøgelse gennemført, frem for når et flertal uden om ministeren ønsker det.

Vi støtter altså fuldt ud forslaget, men blot dette hjertesuk, fordi jeg er af den bestemte opfattelse, at Justitsministeriet kan gøre det bedre, hvis man vil det.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg er principielt enig med hr. Svend Auken i, at arbejdet i undersøgelseskommissioner naturligvis skal gå så hurtigt som muligt. Men jeg tror faktisk også, det går så hurtigt som muligt her.

For at det nu ikke skal lyde, som om vi foregøgler befolkningen, at den slags undersøgelser kan gå meget hurtigt, vil jeg lige minde om 18. maj-undersøgelsen om Nørrebrouroighederne. Hr. Svend Auken kan måske svare på, hvor lang tid den tog, og hr. Svend Auken kan måske også fortælle, hvordan det går med PET-kommissionen, som blev nedsat af den forrige regering. Det tog sandelig også lang tid at få den i gang, så desværre er det nok ofte nødvendigt. Det er jo ikke sådan, at gaderne er brolagt med kommissionsformænd og udspørgere og advokater, som kan være forsvarere i de sager.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jamen 2 år for at finde en dommer og et par mere – man kan altså ikke bilde mig ind, at det skal tage så lang tid. Men jeg er helt enig med fru Birthe Rønn Hornbech i, at der sagtens kan forekomme situationer, hvor det tager tid, også selv om regeringen har en anden sammensætning. Jeg tror ikke, spørgsmålet har nogen speciel partipolitisk adresse, og det var også derfor, jeg tillod mig at bruge udtrykket Justitsministeriet, for det er jo også et spørgsmål om en prioritering af ressourcerne inden for ministeriet og om at sætte de fornødne ressourcer af for at få noget etableret.

Jeg ved godt, at der er mange modstridende krav om ressourcer osv., men det er ikke tilfredsstillende, at når et flertal i Folketinget ønsker en sag undersøgt og klarlagt, skal der gå år og dag med bare at udpege de personer, der skal foretage undersøgelserne. Selve kommissionsarbejdet kan tage lang tid, det har fru Birthe Rønn Hornbech ret i, og det er i øvrigt et af problemerne, når begivenhedsforløbet skal klarlægges på den måde. Men de vanskeligheder har vi jo i fællesskab valgt at leve med.

Kl. 16.40